

gamenu, kak je naš narod bil, in kakoršne lastnosti ima; to nam je živo ogledalo, v katerim vidimo bistro pamet in blago serce slovensko. — Pa Slovenci malo marajo za vse to. To moram po poti povedati. Mi se mnogo učimo, kar je od drugih narodov, kar je pa slovenskiga, to nam le merzi. S težkim sercam rečem, pa je resnica: mnogoteri sicer učen Slovenec več vé od čudnih Kinezov in od vmazanih Hotentotov, kakor od svojiga slovenskiga naroda. — Imamo pa tudi blagih móž in iskrenih mladenčev, kateri se z veseljem učé, kar je Slovenskiga. Bog jim daj srečo, ljubo zdravje in dolgo življenje!!

Vse poskusite, in kar je dobra obdarshte!

Ne fme fe Ferlanova pinja sanizhovati, tudi fe tajiti ne more, de je bilo snjo fitno delo medenja prezej polajfhano; vender pa fmo fhe pomiflovali, kako bi fe dalo v ti rezhi fhe kaj boljfhiga nafhim pridnim Slovenzam v roke dati. — Ni bilo treba dolgiga truda. Matija Kopazh v Begnah (na Gorenfkim) je naredil novo, *) prav lizhno pinjo, per kateri fe nizh ne pogrefha, kar delo medenja polajfha. Prav lahko fe ta pinja shene, ko ima zelo kolo, in fe navija, kakor ura; pa tudi prav naglo in zhisto fe vmede. Vezh hvale pa nozhemo fvojimu delu dajati, bomo raji pozhakali, de hvale od drugih pride. Le fhe to perstavimo, de, zhe kdo hozhe, fe da ta pinja tudi fedé, in s nizh vezhjim trudem goniti, kakor vfak kolovrat. Prav lahko bodo sdej medli in sraven brali. Kdor bi fe hotel preprizhati, kakó lahko in naglo fe vmede, ali pa kdor bi hotel to prijetno pinjo pogledati, de fi bo potlej gotovo enako omiflil, naj fe per naf oglafi, mu bomo vse radi fkasali, in povedali. Tudi obljubim, de bomo vrednistvu teh Noviz v Ljubljano enako pinjo poflali, kér jo bo mogel vfak pogledati. Ne dvomim, de bo imela ta snajdba kmalo veliko prijatlov. K....

Od prefhizhje bolesni v 37. listu létash-nih noviz.

Prefhizhja bolesen, od ktere nam D. is Tuhinfke doline v 37. listu nafhah noviz perpoveduje, je per prefhizhah she sdavnej navadna, ktero v nekterih krajih fhen, v nekterih perezhogenj, in v nekterih rudezhizo imenujejo. Lekí, kateri fo fvetvani soper to réf hudo bolesen, vtegnejo biti dobri, tode po kmetih fe vselej takó naglo dobiti ne morejo, kakor bi bilo potreba; tudi fe bolnim prefhizhem fhe teshko kaj v riviz perpravi in fe s tem tudi slo oplafhijo. Per naf fo prafeta she vezhkrat tako bolesen imele, in vselej fmo jim jo s tem ventali, de fmo jih berfh, kakor fo sbolele s flamatmi sveski **) ali pa s flanelo takó dolgo dergniti veléli, de fo fe vgrele in de fo rudezhe pike bolj vùn vdarile. Takó fo vezhidel bolne prefeta v 24 urah fpet osdravele. A.

Stara povedka.

Divji móž.

Po Metlikini okolici se pripoveduje, de je živel v starih časih divji móž na velicah hribih,

*) Prav slo shelimo to novo snajdbo viditi. Vrednistvo.

**) Zhe imenovana bolesen od hudiga vranzhniga prifada isvira, fe ne smejo vunder le tifti leki, ki fmo jih v 37 listu fvetovali in prav dobre sposnali, v nemar pufhati. Vrednistvo.

in je bil verlo velik dobrotnik za vse ljudi uniga kraja. Ko je neprijazna zima bežati jela in se spomlad veselo prismejala, je on na visoki gori povzdignil svoj glas: „delaj“ de se je razlégalo po vsih dolinah in poljanah. Ljudje so od njega na tanjko dobo zvedili, kdaj je bilo treba to, ali uno žito sejati, to ali uno sočivje saditi, za ta ali uni smuk (kislino) skerbeti i. t. d. kér je to vselej zraven pristavil. Za te dobrote so mu bili jako hvaležni, in ljubezen proti njemu jih je nagnala priložnosti iskat, viditi ga. Kakó bi to izpeljali, neso vedili. Nar starji iz med njih jim svét da, de mu na mesto, kjer ga kričati slišijo, naj medu jesti nesejo in se okoli poskrijejo. To storivši ga pričakajo; tóde zagledavši jih je odletel, kot sernjak.

Ko so to storit poslani, domú prišli, so ga obširno popisali in djali, de je v vsih rečeh človeku enak, z tem samó razločkam, de je po vsim životu kosmat, kot zver. Imenovani svètnik, ko je zvedljivost žená opazil, jih zdaj drugači upoti: Ako ga, jim pravi, med sabo imeti želite, nastavite mu dobra vina in poleg pofode ove, negibčne postole; napivši se, bo tudi jél postole premišljevatí, in morebiti, de se obuje. Na obutiga, ker ne bo hoditi vaje, hitro planite, in zvezaniga domu pripeljite, de tudi ženam na vidilo pride. Naročeno so marljivo zversili. Ubogi divjak se vina obilno napije, postole obuje; tóde gerdó se vkani. Ko je možje od vsih plati proti sebi vèrveti vidil, skoči na noge; ali te mu svojo poprejšno hitro službo odrekó, kér mu polze, in on v svoji hitrosti pada. Ulovivši ga grejo z njim v grad, de ga gospódi pokažejo, ki ga je že zdavno željela viditi. Vse vanj viri, vse ga obstane, vse se mu čudi; zdaj gledajo njegove parklje, zdaj gladijo njegovo dlako, zdaj ga poprašujejo za mnoge prihodne reči. Ko so ga vezál rešil, skoči ko bi trenil, iz med zbora, in poleti pocesti proti hosti, takó berzo, de ga herti, ktere so za njim spustili, dospeti ne so mogli. Od uniga časa ga ni bilo nikoli več, ne viditi ne slišati. Ko je spomlad nastala, je njegovo upitje: „delaj, delaj, sej, sej“! popolnoma izostalo. Stanovnike je tlaka zadéla in druge nesreče. Juri Sodevski.

Vganjka.

Kaj rado po glavi beshí,
Zhe ravno na fhefih nogah flojí?

Snajdba vganjke v poprejšhnimu listu je: Drevó.

Današhnimu listu je deveti dél vinoréje perdjan.

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	14. Kimovza.		9. Kimovza.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pfhenize domazhe	1	22	1	22
1 „ „ banafhke	1	21	1	20
1 „ Turfhize . . .	1	—	1	—
1 „ Sorfhize . . .	—	—	1	—
1 „ Rèshi . . .	—	54	1	—
1 „ Jezhmena . . .	—	—	—	45
1 „ Profa . . .	—	59	—	48
1 „ Ajde . . .	—	—	—	57
1 „ Ovfa . . .	—	31	—	31